

« Σ ω σ ώ ! »

«Μ' αὐτὴ τὴ ματιὰ σου
καὶ τὴν ὄμορφα σου
βασιλίσσα γίνεα' εὐθύς»
Λέχαρ • Εἶσα

Πόσο ἀληθινοί, πῶς τῆς ταίριασαν οἱ στίχοι αὐτοὶ σὺν τοῦς τραγουδοῦσι κρατῶντας χρυσοὺς καθρέφτη στὴν τρίτη πρόξτ τῆς «Εἶσα». Μὲ τὴν ζωθὴ, ἀράρη, ὄμορφοῦσα τῆς, μὲ τὸ λαμπερὸ τῆς μάτια καὶ τὴν ἀγαλματινὰ κορμιοστασίᾳ τῆς, ἦταν βασιλιῖσσα σωστῆ.

Ἀρχόντισσα τῆς σκηνῆς, ἔπλαθε τοὺς ρόλους τῆς μὲ δικὸ τῆς τρόπο. Ζωντάνευε τὶς ἠρωίδες τῆς μὲ ἐξοχρὴ μαεστρία.

Ἐπιβλητικὴ Μορῶζι στὰ «Φθινοπωρινὰ Γυμνάσια»... Ὀνειροπαρμένη μικροῦλα, στὸν «Ἐρωτὰ τῶν Τσιγγάνων», Μὰ καὶ οἰστὴ διαβολογυναῖκα στὴν «Εὐθυμὴ Χήρα»... Χόρευε καὶ τραγουδοῦσε ἡ Σωσὼ Κανδύλη, γιὰτὶ εἶχε τὸ γάριαμα τῆς πηγιάς φωνῆς καὶ τῆς χορευτικῆς γάρης.

Οἱ δυὸ πανέμορφες Μοῦσες ἡ Μελπομένη καὶ ἡ Τερψιχόρη, εἶχαν σ' αὐτὴν τὰ δῶρα τῆς Τέχνης τοὺς μ' ἀπλοχεριά δοσμένα.

Μικρὴ κοπελοῦδα ἄκομα, ἔνοιωσε στὴν ψυχὴ τῆς τὸ λερὸ κάλεσμα τῆς Τέχνης... Μίλησε στὴν καρδιά τῆς ἡ λαμπερὴ αὐτὴ Θεὰ καὶ τῆς μάγεψε.

Ἡ Σωσὼ δὲ δίστασε!
Κρυφὰ ἀπ' τοὺς δικούς τῆς ἀψηφώντας προλήψεις καὶ θεομῶς, ἄφησε τὴν πατρικὴ στέγη, καὶ ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸ μεγάλο σκοπὸ τῆς ζωῆς τῆς... Τὸ Θέατρο!

Ἡ γαλάζια θάλασσα π' ἀπλωνόταν γύρω στὸ νησί τῆς Πατρίδας τῆς τὴν ἐπιγε. Τῆς φαινόταν μικρὴ.

Μὲ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά ἀνοίχτηκε τότε στὸ ἀπέραντο πέλαγος τῆς Τέχνης καὶ σὲ λίγο, μὲ τὴν ἀξία τῆς, ἔφτασε ὡς τ' ἄβυτα τοῦ Ναοῦ τῆς.

Τῆ λάτρευε ἡ σκηνὴ, τῆ σκόσσαν μεσοῦρανα τ' ἀτέλειωτα χειροκροτήματα τὸν πιστῶν τῆς, γιὰτὶ ἦταν μιά ἴερα ἀληθινὴ στὸ λαμπερὸ αὐτὸ Νάο.

Τραγουδοῦσε τῆ Γκίτσια μὲ χάρι ἀδέξιαστῆ. Ἐγινε ἡ καπιτωτάδα πρηνήπιασά τῶν Δολλαριῶν. Μὰ ἡ ψυχὴ τῆς δὲν περιορίστηκε ὡς ἐκεῖ.

Τὸ ἀνοιγμα τῆς αὐλαίας, μιά βραδυὰ, τὴν βρῆκε νὰ παίξῃ τὴν τραγικὴ «Τόσκα».
Ἡ Ὄπερα, ἦταν γι' αὐτὴν, τὸ μεθοδὶ τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς ζωῆς.

Ἡ ἀγνὴ Μικαέλλα τῆς «Κάρμεν», στεκόταν ἀντιμέτωπη στὴν ἐρωτιάρα τῆς «Καβαλλερίας». Μὰ κί' ὁ χαριτωμένος Ἀρλεκίνος στοὺς «Παλιότσους» δὲν ἴμοιαζε καὶ μὲ τὴν ἐξωραμμένη Μπερτα τοῦ «Μπαρμπερές»...

Ἐπλάθε τὰ πρόσωπα σὲ μουσικὴ... Ζοῦσε τῆ μουσικὴ στὰ πρόσωπα... Διπλῆ ἦταν ἡ ἀγάπη τῆς στὸ θέατρο. Ὄπερα, Ὄπερέττα!... Διπλοὶ καὶ οἱ καῖμοι καὶ οἱ στενοχώριες τῆς... Σὲ μιά ἐποχὴ ποὺ ἡ ταλαίπωρὸ Ὄπερα κατοχυροῦσε, ἡ Σωσὼ δὲ σκιαζόταν... Ἐτρεχε νὰ τὴν βοηθήσῃ...

— Θὰ πεινάσῃ, τρελλή! τῆς φώναζαν...

— Γιατὶ, σκεπτόταν αὐτὴ!

Καὶ τὰ φῶτα τῆς ράμπας, τῆς φώναζαν τὸ βράδυ τραγουδώντας τῆ Μαντελίνα στὸ «Ριγολέττο»...

— Φωνάζτε τὴν... Ἡ ὀπερέττα εἶναι τὸ κέρδος!

Ἰοῦς! Μὰ ἡ Σωσὼ ἀγάπησε τὴ μεγάλη Τέχνη. Δὲν ἔχανε εὐκαρία... Τὴν περιμέναν ἔτοιμα στὸ καμαρίνι τῆς τὸ κουστοῦμι καὶ ἡ μεροῦδα ἐνὸς ἱππότη.

Καὶ τραγουδοῦσε τὴν Ζιμπέλ στὸν «Φάουστ»...

Χειροκροτήματα βῆγε στὴν ὀπερέττα!... Χειροκροτήματα εἶχε καὶ στὴν ὄπερα.

Ἡ ἄσφρη ποὺ στόλιζε τ' ὄμορφο τῆς μέτωπο δὲν μαρνανόταν ὅπου κί' ἔν στεκόταν ἡ Σωσὼ... Δὲν μαρνανόταν καὶ δὲν μαράθηκε ποτέ. Θυαλλερὴ στέκει ἄκομα κορμιζαριμένη στὸ σπῆ τῆς θεϊκῆς ἴερας.

Αὐτὴ ἦταν ἡ Σωσὼ Κανδύλη!

Δ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗΣ

«ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ»